ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce MUDr. J. K., proti žalované České správě sociálního zabezpečení, Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2002,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítla žalovaná žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce podle procesních předpisů účinných do konce roku 2002 opravný prostředek, který byl předložen Vrchnímu soudu v Olomouci v srpnu 2002; po provedení přípravných úkonů však již tento soud o věci samé do konce roku 2002 nerozhodl; podle přechodných ustanovení k reformě správního soudnictví byla věc předána Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení řízení (§ 129 odst. 2 a § 132 soudního řádu správního). Nejvyšší správní soud proto poté v řízení pokračoval, jako by byla podána žaloba proti správnímu rozhodnutí, a protože žádný z účastníků netrval na nařízení jednání, rozhodl o věci bez toho, aby jednání nařizoval.

Žalobce namítl, že žádost podal 6. 5. 2002 jako vdovec po zemřelé MUDr. M. K. a uvedl, že tak učinil oprávněně, protože původní žádost, kterou podali oba manželé ještě za života manželky dne 17. 12. 2001 u Okresního úřadu Brno - venkov (u úřednice H. F.), se ztratila; žalobce uvedl, že přes výslovné upozornění ji zmíněná H. F. zaslala Česko-německému fondu v Praze včetně plné moci, kterou dr. K. udělila žalobci a jejich společnému synu P.. Na žádost o vrácení listin ale zmíněný Fond nereagoval.

Ze spisu, který žalovaná soudu předložila, vyplynulo, že žalobce svou žádost podal u Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - venkov 6. 5. 2002. Uvedl v ní, že žádá jako pozůstalý manžel po zemřelé MUDr. M. K.. Doložil, že jeho manželka byla odsouzena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1950 sp. zn. To 451/50 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců nepodmíněně. Dále doložil, že toto odsouzení bylo zrušeno v rehabilitačním řízení podle zákona č. 119/1990 Sb. rozsudkem Nejvyššího soudu ze 17. 2. 1993. Ve spise je dále založen oddací list MUDr. J. K. a MUDr. M. J., podle kterého bylo manželství uzavřeno 1. 12. 1951 a úmrtní list, podle kterého MUDr. M. K. zemřela 14. 4. 2002; pozůstalým manželem je žalobce.

Rozhodnutí žalované je zákonné.

Česká správa sociálního zabezpečení rozhoduje o žádosti, která u ní byla písemně uplatněna do 31. 12. 2002 (§ 3 odst. 2 zákona č. 261/2001 Sb.). Takováto žádost, podaná MUDr. M. K., však předmětem řízení nebyla a žalobce sám uvádí, že žádost byla (nesprávně) podána u Okresního úřadu pro Brno - venkov. Další osud této žádosti je pro vyřízení věci, která je nyní předmětem řízení, právně bez významu (nemusí být ovšem bez významu pro nároky žalobce, pokud by prokázal - což by se ale muselo stát v jiném řízení a před jiným orgánem - že okresní úřad porušil svou povinnost a nepostoupil žádost tomu orgánu, který měl pravomoc o ní rozhodovat, totiž České správě sociálního zabezpečení).

V rozsuzované věci však žalovaná vedla řízení nikoli o žádosti zemřelé MUDr. M. K., ale o žádosti žalobce ze dne 6. 5. 2002, která byla podána výslovně jako žádost vdovce. Jemu však nárok nevznikl, protože manželství v době věznění (jak je z dokumentace ve spise patrné, zemřelá byla vězněna od ledna do června 1949) ještě neexistovalo.

Nejvyšší správní soud tedy žalobní námitce nepřisvědčil a žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 60 s. ř. s. vyšel soud z toho, že žalobce neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované podle obsahu spisu náklady řízení nevzešly a ani je neuplatňovala. Proto soud dále vyslovil, že žalované se právo na náhradu nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. srpna 2003

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu